

கூடும்பன், திய்யடி அக்து ரிகாண்டே, மதுயடி
மேலே எக்து, அயிரமா நிலக்தின்
நாவியக்க மும் சக்து ம்பார்க்கும் போது,
சுண்ண மேல் சம்யா துல மோதி நின்றது.
நீர் மேல் சம்யா, நில மோது நிய்யதை
கூடும்பன் கண்டு, வீட்டுக் கு புய்யட்டு வந்
து, கவியுடன் பக்துது க் ரிகாண்டான்.

சின்று யொக்து வக்துந்நுதும், மதுக்கார
வனக்துல், ரிகாம்பன் எக்துந்நு பக்து நான்
தைக நொதுந்நு, வண்டுநொங் குளக்துக்கு
புய்யட்டது.

பாட்டு

"மதுக்கார என்சாம் வனம் விட்டு
வடுகுகே என்சாம் ரிகாம்பனது.
வண்டுநொன் என்சாம் குளக்து
வடுகுகே என்சாம் பன்யுது!!

ரிகாம்பன் மதுக்கார வனம் விட்டு
வந்நு, வண்டுநொங் குளக்துல் நின்ற
பார்க்கும் போது, கும்புகள் நன்றக
விலாந்நு, தீங்கில் போல் நின்றது.
ரிகாம்பன், கும்புக்காரடை பார்க்துது

குறுஞ்சிரிப்பு சிரித்துக் கொண்டே 'அடடா!
 காராளனுக்கு, கரும்பு திவ்வளவு நன்றாக
 விளங்குமா, கர்வம் வராடல் திருக்குமா?
 ஒன்று, கொம்பன் கோய்த்துடன் கரும்புக்
 காய்க்குள் திழுகி, நாசம் செய்பது
 தொடங்கியது.

பாட்டு

"சூஞ்சுங்கால் என்சாமி துட்டுரதும்
 காலாலே என்சாமி மிதிக்கிரதும்.
 அக்கின என்சாமி கரும்புகளை கொம்பன்
 சிரங்கிசூல என்சாமி செய்பது பார்.
 வேறொரு என்சாமி யிருங்கியல்லலா
 சூறுமாறு என்சாமி வீசுது பார்.
 காலாலே என்சாமி மிதித்து மங்குக
 கண்ட துண்டம் என்சாமி செய்பது பார்."

கொம்பன், கரும்புக்காடு துறாவும் சூஞ்சுது,
 குசுநிலப் போட்டு மிதித்து விட்டு, வண்டுரைங்
 குளத்தின் பெரிய வாய்க்காலின் கடிவை உடை
 சூது விட்டது. சூண்ணிர் பெரு வெள்ளங் கொண்
 டு போய், கரும்புக்காய் பாய்ந்து, சூஞ்சுரம்
 போல் ஒடுவ மட்டமாக நின்று து. யிருகு,

கொம்பன், வெள்ளாங் குளத்து ஏரியின் மேல்
போய் நின்று. 'தின்று, யாராவது வருவார்களா!' ²³⁸

239) ப்ரத்தியப் போகலா மென்று, திரண்டு நாளைக
நேரம் நின்று கொண்டிருந்தது. அப்போது,
படுவகாரனாகிய தேவவேந்திரக் குடும்பன்,
ஆயிரமா நிலக்கூல் நின்று துண்ணீர், வயந்
து விட்டது! யார்க்குது, வரலா மென்று
மண் வெட்டியை கோளில் வைத்துக்
கொண்டு வண்டுராங்குளத்தின் அருகில்,
குடும்பன் வரும்போது; குடும்பன் வருவதை
பயிற் யார்க்குது, யாரோ! ஆள், வருகின்றான்!
என்று, கோய்த்துடன் உறுமியது.

அங்குச் சத்தும் கேட்டு, குடும்பன் பயந்து,
'அப்போ! வென்று, கீழை வண்டுராங்குளத்
தூல் விழுந்து, நம்ம நாட்டுக்கு, ஏதோ!
அப்பத்து வந்து விட்டது என்று பயந்து,
சத்தும்ல்லாமல் அப்படியே படுக்குக்
கொண்டான்.

கொம்பன் சூழிது நேரம் நின்று கொண்டிரு
ந்து, யாரோ! ஆடு ஆள், வந்துள்ளான்! காண
வில்லை மென்று, சரி! நாளைக்கு வந்து

காரணமாய், நற்கூர்வனத்தினை அழிக்க
 வர மென்று. பறப்பட்டு, மதுக்கார வனம்
 சென்று, கொம்பன் படுக்துக் கொண்டது.
 கொம்பன் சென்று சிறிது கீறும் கழித்து,
 குடும்பன் எழுந்து, திடும்பக்காட்டை யார்ஜ்
 தூண். திடும்பக்காட்டில், தூண்ணிர் சூழ்ச்சியும்
 யோவ் நின்றுது. தூண்ணிர் மெல், திடும்புச்
 சோகை தூண் மிதுந்து கொண்டிருந்துது.
 திகையெல்லாம் குடும்பன் யார்ஜ் தூ விட்டு,
 திடும்பி, அண்ணாட்டு அரண்மனைக்கு
 சேடினான். குடும்பன் அரண்மனைக்கு சென்
 று, தன் வாசலில் நின்று அகுகான். அம்
 யோது, அரண்மனை மாசூர்கள் வந்து, குடும்
 பன் யார்ஜ் தூ 'வீயமா! அகுகினாய்? என்று,
 கேட்டார்கள்.

குடும்பன்! 'அகுகினாய்! திடும்பன் சென்று நாஜாவை வரச்ச்
 செல்லுங்கள்! என்று, கொண்டதும்.
 மாசூர்கள் உடனே பகடை விளையாமல்
 அகுகினாய் சென்று, தன்ன நாஜாவை!
 தேவேந்திரர்க்கு குடும்பன் வாசலில்
 அகுகு கொண்டிருந்தான்! தூங்கின

எனக்கு, சீக்கிரம் வரச்சொன்னான்!
என்று, மாதர்கள் சொன்னதும்.

சின்னண்ணா சாமி, ஆகா! விவந்து, அதுவே
சக்தியின் அருகிலும் போது, அ.வி.ஸ
நடுகடும், யாடென்று கத்திச் சூ
விட்டது.

யாடென்று

விட்டது விட்டது என்சாமி குக்குக் குக்கு.

அடியால் லோ அடியால் குமரசங்கு.

தூண்டி தூண்டி குக்கு தூண்டி தூண்டி

சமர்த்துள்ள என்சாமி சங்கு தூண்டி.

சின்னண்ணா சாமி வேகமாக வருவதை,
குமரன் கண்டு, யாடென்று, பாதுகாக்கி விட்டது
சூ அகத்தான்.

ச.சாமி! அடே, குமரன்! என் அகத்தான்? என்ன
விஷயம், சொல்!

குமரன்! நாஜா வே!

நம்ம, அச்சமில்லா நாட்டுக்கு, கின்று
அச்சம் வந்து நேர்ந்தது.

ந. நத்தியில்லா நாட்டுக்கு, கின்று

ந. நத்தி வந்து நேர்ந்து விட்டது.

~~குடும்பம்~~. நாஜா வே / என்ன மேல, ரிஜரிய விஸ்சு!
 நேற்று கிரவு வந்து, நம்ம ஆயிரமா
 நிலத்துடையும், வண்டு ராங் குளத்துடையும்,
 ரிவள்ளாமையை அழித்து, வேடும்
 பிடுங்கி தூவ கீழாய் மண்ணில் நடடுவிட்டு;
 ரிவள்ளாங்குளத்து மதுகையும், வண்டு ராங்
 குளத்து மதுகையும் கிரண்டு மதுகுகளின்
 சதுவை உடைத்து, துண்ணிர் ஓடுமட்ட
 மாக சதுக்குரம் போல் நீங்கிற்று!
 துண்ணி மேல் சம்பா தூவமேலு நீங்கிற்று!
 நீர்மேல் சம்பா நிலமேலு நீங்கிற்று! என்று
 ரிசால்னி குடும்பன், அகதூன்.) 239

240 துண்ணி சம்ப குடும்பன் ரிசான்னைதிக்
 கேட்டு, துன்று நாள்தை நேரம் துச்சுநுன்று
 அப்படியே மரம் போல் துன்று விட்டார்.
 அங்கு உணர்வுவந்து, அடே, குடும்பா! மரங்கள்
 பக்கத்துக் கிடுப்பதால், காட்டில் உள்ள யானை
 கள், துளாவது வந்து அத்துக்குக் குமா?
 என்று, கேட்டார்.

குடும்பன்! அப்படியான வந்து அத்துக்கு ந்தால்! ரிசல்
 ப்பயிர், தடும்ப கிவைகளை சம்பாடுமே கிறை,
 மதுகுகளை, துன், உடைக்கிறது. நாஜாவே!

ச.சாமி! சரி! வாழ்க்கும், போய் யார் க்கலா' மென்று,
சாம்புகளை கூப்பிட்டு, நிலாவை கொண்டு
வரச் சொன்னார்.

சாம்புகள்! சாமி! நீலா வாழ்க்கும், வாங்கு போக வேண்டும்?

ச.சாமி! சாம்புகள்! நேற்று கிரவு, ஏதோ மிருகம்
வந்தது, நம் ஆயிரமா நிலக்கீல் உள்ள
கொல்யப்பிர களையும், வண்டு ராங்குளைத்
கீல் உள்ள, கரும்புக்காய்க்காயும் அழித்
து, மதுகொளையும் உடைத்து விட்டும்
போய் விட்டதாம்! கரும்பன் வந்தது அகி
கான், நாம், போய், யார்த்து விட்டு வரலாம்!
என்று, சாமி கிருவரும் நீலாவில் விரிசு
கள். சாம்புகளையும், கரும்பளையும், பின்னால்
வரச் சொல்லிவிட்டு, சாமி கிருவரும்
புறப்பட்டார்கள்.

பாட்டு

"விரிசுர் என்சாமி நீலாவில்
வாழ்த்துச் சார் என்சாமி யான் சவுக்கை
துண்டினார் என்சாமி நீலாவில்
தூண்டிச் சார் என்சாமி நீலாவில்
ஆயிரமா என்சாமி நீலங்கேடி
யாயமா நீலா பழக்கு து யார்!"

சாமி திருவடும், விவள்ளாங்குளச் சேரிமேல்
வந்து நின்று, ஆயிரமாநிலத்தை பாரக்கும்
போது, வானமே கனிந்திடுது போல், திண்
ணீர் நிற்ப்பனசுக்கண்டு, சாமி திருவடும்
பிரதிசம் பசுரியது.

ச. சாமி. சிவோ, சாம்புகா/நம்ம அச்சமில்லா நாட்டுக்
கு, தின்று அச்சம்வந்து நேர்ந்து விட்டது;
தின, நாம் வீண்ன. செய்வது? என்று, சாமி
பங்கி மனம் துளர்ந்தார். பிறகு, சாம்புகா/
வீண்மடுகம் வந்து கிந்தி மாநீர் செய்கு
தேர், தெரியவில்லை/நீ, கொடிக்கால் பள்
ளத்தின் வந்தியாக சென்று, ஏதாவது,
மிடுகங்களின், காலத்தூறார தெரி கிழ்தார்!
என்று, பார்த்து வா/என்று.
சாம்புகள் 'சாமி/நில்லது' என்று, மறுபட
கொடிக்கால் பள்ளத்தின் வந்தியாக போய்
பார்த்துதான். பாரக்கும் போது, பன்றி கிராம
பன்வந்து போன காலத்தூறார, ஒடு
பிலலின் தூறார போல் கிடுந்திது. சாம்புகள்
பிணை பார்த்து, ஒடுகுக்கு யை முறித்து
பிந்தித் தூறார யின், பிளவை, பிளந்து
விடுத்துக் கொண்டு, நாஜர்கள் திருக்கும்

கிடத்திக்கு வந்தது.) 240

~~சுண்ணா~~ / சுண்ணா, ராஜாவே! நான், ரிகாபுக் கால்
 240 பள்ளத்தின் வாய்க்கால் போய் பார்க்கும்
 போது, நாம்தான் யம் குத்து ம் உரலின்
 தூரைதான், திருக்கிறது! நேற்று தின்று,
 நம், திராமத்து உரல் பூராம் ஒன்று
 சேர்ந்து வந்து, விவள்ளாமையே போய்
 ந்து விட்டது போல் திருக்கிறது,
 ராஜாவே! என்னுள்.

சு. கா. / என்னா, யாடியா! பறும் ரியாய், எண்பது
 சரியாக திருக்கிறது; என்னா! வாயில்
 வந்து உரல் வந்து, விவள்ளாமையே அழிக்
 குமா?!

சாம்பக! ராஜாவே! வாடுங்கள்! தியோது, பிரண்
 மினக்கு போய், நம் உரல் அளந்து
 பார்க்கலாம், திருக்குச் சுவின் அளவு
 சரியாக திருந்துவர், நான் சொன்னதை
 நம்புங்கள்! என்றும், எல்லாருமே புறப்
 பட்டு, பிரண் மினக்கு வந்துவர்கள். சாமி
 திருவரும், நீலாவை விட்டு கிழங்கியும்
 சு. கா. / இவ், சாம்பகா! உரலின் தூரை அளவை,

ரெகாண்டு, வா/பார்க்கலா'மென்றார்.

சாம்புக்! ராஜா வே/கிடுதூ, ரெகாண்டு வடுக்கீழை! என்னு,
 அளவு குத்தையை ரெகாண்டு வந்து, உரலின் அடிப்
 பாகத்துக்கு அளந்து பார்க்கும் போது, குச்சியின்
 அளவு சரியாக இருந்தது. ராஜாவே/அப்போது
 பார்க்கு தீர்க்கலா/நான், பெரிய ரெகாண்டீழை என்
 று, ரெகாண்டீர்களை? நான் ரெகாண்டத்து உண்
 மையாக விட - துல்லவா! என்னுன், சாம்புகன்.

ச. சாம்பு! சாம்புகா/நீ, என்ன ரெகாண்டீழை என்னை
 குடுக்கும் தூன்! உரல் போய், வெள்ளையையை
 சாம்பிட குடுக்கும் என்னைது, நம்ம குடிய
 வில்ல, என்னுன்.

சாம்புகன்! சின்ன, ராஜா வே/நான், என்ன ரெகாண்டீழை
 உங்களுக்கு நம்மிக் கையிலில், சரி/அப்போது,
 நம் அரண்மனையில் இருக்கும் மர உரலு நான்
 உடைத்துக் காட்டுகீழை, பாடுங்கள்! என்னு,
 சாம்புகன் கோடானியை ரெடுத்து உரலு உடைத்
 தூன். அப்போது, அந்து மர உரலி^{ல்} ~~குத்து~~, அரைப்
 படி பச்சை ரெல் இருந்தது, காரணம்? அந்து
 மர உரலில், அரண்மனை மாதூர்கள் பச்சை ரெல்
 குத்து வது வடிக்கம். அப்படி குத்துக்குத்தி,
 அந்து உரலின் நடுவில், பெரிய குந்து இருந்
 தது. அது போய், ரெல் நின்று ரெகாண்டது.

பிணை, மாதுர்கள் ஜோண்டி எடுப்பதில்லை. சாம்புகன், உரவ
 உடைத்து வுடன், அங்குச் சந்திவிடுந்து, அரைப்
 பய ரெல் கீழே விடுந்துதும், 'நாஜாவே! திப்போ
 து, யார்து தீர்களா? திந்து, ஒரு உரவ் அரைப் பய
 ரெல் சாம்பிட உள், நம், அயிரங்கிராமத்து
 உரவம், எதுகிள ரெல் சாம்பிட திடுக்கும்'
 ஒன்றுன், சாம்புகன்.

ச.காமி! சரி! அப்பயத்துதான், திடுக்க வெண்டும்திது
 கு, ஒன்ன ரெய்வது, சாம்புகா?

சாம்பு! 'நாஜாவே! நான், யோய், அயிரங்கிராமத்து
 உரவ்கிளயும், கிண்டு வரத் ரெய்லி, கிடுகு
 தூர்கிள உடய வந்து, உரவ்கிடுக்து
 ரெய்யயத்து, சங்கிலியை யோடுக்கைய
 ய்யோடு காவல் திடுக்கிடுன், தின்று, திரவு
 எப்பய்ய யோய், ரெய்ளாமையை சாம்பிடுமோ
 பார்க்கலா' ரென்றுன்.

ச.காமி! சரி, நல்லது! சாம்புகா! அப்பயயே, ரெய்கிள
 யு, ஒன்ன நடக்கு ரென்று, பார்க்கலாம்!

சாம்புகன், நல்லது ஒன்று சாம்பிடம் விடை
 ரெய்யு தோடயத்துயயை எடுக்குகிரண்டு
 கு, கிராமத்து கடுக்குப் புறப்பட்டான்.

பாட்டு

"ஆட்டம் என்சாம் வெடு நடை யா
 ஆடு விரைவாய் என்சாம் வாராணை
 வண்டோட்டம் என்சாம் வெடு விரைவாய்
 வாராணை என்சாம் சாம்குமரம்." 241

242 (சாம்குமரம் சீராயம் கிராமத்திற்கும் சென்று,
 குடிபடை கண்டம், வீடுதேவனம், எல்லோடு
 டைய உரல்களையும் வண்டியில் போட்டு,
 பொன்னி வள நாடு பிள்ளையார் கோவில்
 ரிகாண்டு வந்து போச்சு சிசால்லி விட்டு
 துங்கவள நாடு, சென்றான்.

சாம்குமரம் துங்கவள நாடு வந்து, சீராயம்
 வீட்டுக்கு ரிகாத்தூர்களைக் கட்டி ரிகாண்டு,
 பொன்னி வள நாடு வந்து, சென்றான்.

ரிகாத்தூர்கள், அரண்மனைக்கு சென்று ரிஜா
 வைக்கண்டு, நம்மாக்காரம் செய்கு, சாமி!
 என்ன, வேலை செய்வ வேண்டும்? ரிஜார்கள்,

ச. சாமி! அப்பா, ரிகாத்தூர்களே! நம்ம கிராமத்து
 உரல்களெல்லாம் ரிஜாடு சென்று, திரை
 நேரத்தில், சீராயம் நிலத்தில் உள்ள
 வெள்ளாழையை அடித்து விட்ட தூக சாம்கு
 கன் சிசால்லி; சீராயம், கிராமத்து
 உரல்களை வயல்வாடம், நம் பிள்ளையார் கோவில்

கொண்டு வந்து போடச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்;
 ஒவ்வொரு உரலுக்கும் அடியில், தூண்டி போட்டு,
 ஆய்வை வைத்து, சந்திலியை போட்டுக் கட்டி
 விடுங்கள் பார்க்கலா' மென்றார்.

கொஞ்சம் சிரம், நல்லது! இன்று, கொஞ்சர்கள் பிள்ளையார்
 கோவிலுக்கு வருவதற்குள், ஆயிரம் கிராம
 சீது உரல்களையும், பிள்ளையார் கோவில் கொண்
 டு வந்து போட்டிருந்தார்கள். கொத்துக்கள்,
 உடனே உரல்களுக்கு தூண்டி போட்டு, ஆய்
 வைத்து, திரும்பச் சந்திலியால், உரல்களை
 ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்த்து, கட்டி விட்டார்கள்.
 பிறகு, அரண்மனைக்கு வந்து, அரண்மனை
 விடை பெற்று, சிங்கவளநாடு போய் சேர்ந்
 தார்கள் கொத்துக்கள்.

அன்று திரவு ஆணதும், சாம்குடன் துன்னுடைய
 கைத்துடியை எடுத்துக் கொண்டு, பிள்ளையார்
 கோவில் உரல்களுக்கு காவல் திருந்தான்.
 திங்கு, சாம்குடன் திப்படி காவல் திருக்கும் போது
 மதுக்காரவனாத்தில், ரிகாம்பன் திரவு பத்து நான்
 கை சாமாருக்கு எடுத்து, காராளனுடைய நுக்கு
 வனத்துதை சிந்திக்கலா மென்று நினைத்து, மறு
 பட்டது.

பாட்டு

"மதுக்கார மதுக்கார வனத்து விட்டு
வடுகுதுயர் சீங்கார சூள்ள கொம்பன்
அடிக் கொடு அடிக் கொடு சாஸ்தூதிரங்கள்
கொம்பன் சூளத்துக் கொடு பஞ்சாங்கமாம்"

கொம்பன், அடிக் கொடு சாஸ்தூதிரம், சூளத்துக்
கொடு பஞ்சாங்கம் பார்த்துக் கொண்டு,
யொன்னிவள நாடு வந்து, தாராள ராஜனின்
நந்து வனத்து, ~~கொம்பன்~~ நின்று, பார்த்து துது.
அந்த நந்து வனத்தில், மல்லிகை, சில்லி, கோஜா.
ஆகிய, பல்ப மலர்கள் மலர்ந்து சீங்கார
மாக காட்சியளித்துது. அந்த நந்து வனத்திற்
கு, துங்கத்தூள், நித்யம், கத்யம், செய்து போட்டு
பூட்டியிருந்துது. கொம்பன், திசை யெல்லாம்
நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்து, குரல் சீர்ப்பு
சீர்த்து, அறகு, கோபம் வந்து சன்னையைய
நுந்துத்தூள் நந்துவனத்தின் கதவை வேகத்தில்
பூட்டும் போது, துங்கக் கத்யம், நித்யம், உடை
ந்து, தூள் தூளாய், ரொறாங்கியும், கொம்பன்
நந்து வனத்தின் உள்ளே சென்று, மலர்ச்
செய்களையும், மலர்களையும் அடிக் கொடு துடங்
கியது.

பாட்டு

"தூந்தூந்தூந் தூன் என்சாமி தூட்டுதும்
 காலாலே என்சாமி மிதிக்குது பார்
 தூடு மதில் என்சாமி அக்கினயம்
 தூடுப் பொடி கொம்பன் செய்யுது பார்
 வேடுராடு என்சாமி பிடுங்கியல்லோ
 தூறு மாறிய கொம்பன் வீசுது பார்" 242

243 (கொம்பன் ஒரு நாழிகை நேரத்தில்; அவ்வளவு
 மலர்ச் செடிகளையும், மரங்களையும், செடித்து
 நாசம் செய்து விட்டு, தெற்கு ஒருக்கில்
 திருந்து சிவனாயும், அகன் அருகிலிருந்து ஒரு
 தென்னம்மரம், ஒரு பூச் செடி, திவை கிளவுடி
 க்காமல் அப்படியே, விட்டு, விட்டது. கொம்பன்
 திரண்டு, நாளைக பார்சு கோம, ஒருவரும்
 வரவில்லை, தின்று அப்படியாவது, நாம் வந்தி
 ருப்பதை காராளனுக்கு தெரிவிக்க வேண்டு
 மென்று நினைத்து, கொம்பன் தெற்கு மதில்
 ஒருமிருந்து பூச் செடியின் கீழ்க் கொம்பன்,
 படுத்துக் கொண்டு.

அன்று விடிந்து, அவள்ளியுக்கு குன்,
 வெண் கோழி கூவியதும், அரண்மனை
 யிலிருக்கும், செம்மலிங்க, பண்டாரம்!
 அன்பவர், பர்வதியாளுக்கு பூஜைக்கு

மலர் எடுத்து வருவதற்கு, பூக்கூடையை
 எடுத்துக் கொண்டு, நந்தூ வனத்துக்கு
 சென்றார். அங்கு சென்று பார்க்கும் போது,
 நந்தூ வனமும், அங்குள்ளிருந்த மதில்களும்,
 அந்தந்தக் கட்டிடங்களும், மண்டபமும்,
 சிற்ப ரென்று, பூமியில் விழுந்தது.

பாட்டு

//

சாந்தினியும் என்சாம் மேனியெல்லாம்
 அங்கு மேனியெல்லாம்

சுருதுபட மண்டபமும் பூமியிலே

முண்டுகூடார் அங்கு முண்டுகூடார்

முண்டுகூடும் என்சாம் மேனியெல்லாம்

அங்கு மேனியெல்லாம்

முண்டுகூட மண்டபமும்

முண்டுகூடார் அங்கு முண்டுகூடார்."

~~சிசும்புலிங்க மண்டபமும் பூமியில் விழுந்தது~~

அங்கு விட்டு, நந்தூ வனத்தின் உள்ளே

சென்று. பார்க்கலாமென்று, அங்கு

நந்தூ வனத்தின் உள்ளே சென்று, அந்த

பார்த்துக் கொண்டே போகும் போது,

அங்கு மதில் சூரத்தில்தேடி பூசு சிசுமியும்

மதில்களும் அங்கு அங்கு கொம்பன்

கடு, கடுவென்று படுக்கிடுந் துதை, பண்டாரம்
 பார்த்து, பெரிய பாணைக்கல் என்று நினைத்து,
 அசன்மேல் ஏறி, நடுகுதுக்கல் நின்று, பூ எடுத்
 துக் கொண்டு நின்றார். அப்போது, கொம்
 பன், தின்னாடைய, ~~கொண்டை~~ மேல், வீடுதூர்/எழு
 ம்புபோல் இவ்வுகூறுது என்று, கண்ணாக்கிரைந்
 து பார்த்துதுது! பண்டாரம், தின்மேல் ஏறி
 பூ, வீடுகுதுக் கொண்டு மயகை பார்த்துது,
 'யாரடா! என்மேல் ஏறி, பூ, வீடுகுதுக் கொண்
 டு மயவன்? என்று, கொம்பன் அத்துடிக்கைய
 துதுடன் கேட்டதும், பண்டாரம் 'அய்யோ/எவன்
 று பயந்து, பூ, க்கைடையை எறிந்து விட்டு,
 பக்கத்திலிருந்து ரிதின்னை மரத்தினில் வேகமாக
 ஏறி, மேலே, குடுகுது மக்கம் போய் உட்கார்
 ந்து 'கொண்டு, பண்ணியை பார்த்துது' அடே!
 நிரகம், தின்னாது பன்னியே! நிதூனா! எின்னாடைய
 நாஜாவின், அயிரமா நிலத்துதையும், பூந்
 தூர் மதுதையும் அறித்துவன்? என்று
 பண்டாரம், கேட்டார்.

கொம்பன்! அடே, பண்டாரம்! கீழே, கிறங்க வாடா/அப்
 பாரம், கொல்கிறேன்!

பண்டாரம்! அடே! நிரகம் தின்னாது பிணைக்கும், பன்னியே!

சிவ்வளவு வெள்ளாழையையும் அழித்து விட்டு,
 திப்போது நந்தூ வனத்துகையும் அழித்து விட்டு,
 என்ன அகிலாபம், செய்க் கீயா? நான், கீழே
 கிறங்கி வர ஆடியாது! நீ, என்ன செய்ய
 வேண்டுமோ, செய்து கொள்! (என்று.)²⁴³

244 பண்டாரம் சொன்னதைக் கேட்ட கொம்பனாக்,
 கோயம் வந்து, எழுந்து நின்று, அதனை மறத்து
 தீந்து தீதூர்ச் சூட்டும் போது, ரிதூன் மறம்
 திரண்டாக அழிந்து, பக்கக்குலிடுங்கி வயக்
 காட்டு சேர்ந்துக் குள் போய், விழுந்து
 கொம்பன் ஆடிய போய், பண்டாரத்தின் குமீ
 யை, காலாள் மிதித்துக் கொண்டு! எண்டா!
 பண்டாரம்! மறத்துத் தீன் மெலிடுங்கு கொண்
 டு, என்ன, என்ன பேசினாய்? என்றுது.

பண்டாரம்! அய்யோ, சாம்/தூங்கன், கொம்ப ராஜா!
 வென்று எனக்குத் தீரீயாது, தூங்கிக்கு
 தீரீயாமல், எதுகோ பேசினாய் டேன்,
 என்ன, மன்னித்து விடுங்கள்.

கொம்பன்! அய்யோ, பண்டாரம்! உன்னை கொல்வதற்கு
 கீழே கிறங்கி வரச் சொன்னேன்? காரணங்கு
 ளுக்கு சமாச்சரம் சொல்லி விடலா விடன்று
 வரச் சொன்னால், நீ, மறத்தின் மெலிடுங்கு

கொண்டு, அதிகம்பிரசங்கம் பேசினாய்; அதனால்
 தூன், மரத்தை ஒடித்து உன்னக்கீழே தூள்ளி
 டென்; சரி/கொணத்துக்குக் கட்டிக் கொண்டு,
 வயல் சேற்றில் விழுந்து, நின்றுக முண்டு
 விழுந்து, என்னும் வா/என்றுது.

பண்டாரம், உடனே கொம்பன் தொண்டையடி
 கொணத்துக்குக் கட்டிக் கொண்டு, சேற்றில்
 முண்டு, விழுந்து வந்து நின்று.

கொம்பன். அடே, பண்டாரம்/நின்றுக குனிந்து நீ,
 உன்னுடைய நாஜாலுக்கு ஒரு சமாச்சகம்
 விழுது வேண்டுமென்று, பண்டாரத்துக்கு
 தனியச் சொல்லி, தூன்னுடைய கொம்பால், பண்
 டாரத்துக்குக் குதுகல் விழுது ஆரம்பித்துது.
 விப்படியென்றால்? அடே, காராளா! நியும் வரத்
 தூல்தூன், பிறந்தூய்/நாஜாம், வரத்துல் தூன்
 பிறந்தூன்! எனக்கு, விப்போது பதினாறு
 வருஷம் சரியாக இருந்துது; ஆகையால்,
~~நின்று~~ உன்னுடைய ஆயிரமா நிலத்தை
 யும் நான் தூன், அத்துதூன்! தின்று, நந்து
 வனத்தையும், நான் தூன் அத்துதூன்!
 நி, ஆண்மிள்ளா, வன்பது, மெய்யானால்!
 தின்றுலிடுந்து, தின்று நாளைக்கு, நான்

வீரமியில் கிருங்குயன்; திந்து தீன்று நரிளக்
கூள், நீ, என்னிடம் சண்டைக்கு வர வேண்
டும்! வரத்தூவநீண்டல், தீன்றுவது நான், நான்
அங்கு வந்தது, பொன்னருக்கு வலது.

ரிகாம்பும், சங்கருக்கு அது ரிகாம்பும்,
உங்கள் திருவனாயும், வந்து குடல்
அருக்க, அது குடிலயிடுங்கி நான்
மலை யோட்டு, உன், நாடு; உன், பிரான்
மனை திவை ரெல்லாம் அழ்த்து, உன்னை
தைய தூங்கை, பரவதியாளிக் ரிகாண்டு
யோய், வீரப்பூர், வீரதங்கா பத்தினிக்கு,
மஞ்சள் அழைக்கப் போட்டு விடு வேன்.
ஆகையால், தீன்று நாளுக்கூள் என்னிடம்
சண்டைக்கு வந்து சேரவேண்டும்! அது,
நான் உனக்குச் சொல்லும் கதை, எத்தி
க்கை!

அப்படிக்கு, 244

ரிகாம்ப ராஜா.)

245

ரிகாம்பன், திந்துப்பிள்ளை காரம் பண்டாரத்தின்
குதுகல் எழுதி விட்டு, பிறகு, தேங்காய்
கூசிகள் திரண்ட அடுங்கி, பண்டாரத்தின்